

Benvinguda, Mrs. Albright

Després de gairebé un any d'absentisme mediador d'alt nivell, l'administració nord-americana sembla voler despertar del cansament apàtic que li provoca el trencaclosques de la pau al Pròxim Orient. La matança del mercat de Mahane Yehuda, a Jerusalem, el 30 de juliol, va ser l'alarma definitiva. Israel va estar seriosament temptat de respondre amb una intervenció militar en territori autònom palestí. El col·lapse total dels acords de pau va estar més pròxim que mai.

La reacció de Washington ha arribat tard, però encara a temps; quan encara cap dels dos bàndols no s'atreveix a carregar amb la responsabilitat última de trencar amb el procés de pau. El mediador nord-americà Denis Ross va viatjar a la zona immediata amb una missió molt concreta: restablir un cert clima de diàleg entre el govern israelià i l'Autoritat Palestina. A canvi prometia una intervenció de més alt nivell. Madeleine Albright, l'enèrgica secretària d'estat nord-americana viatjaria per fi a Jerusalem i a Gaza el mes de setembre.

Pels palestins, que des de fa mesos demanaven una major intervenció de Washington per aturar la creixent intransigència del govern israelià, la promesa era encoratjadora. Per l'executiu israelià representava un possible rescat de la seva imatge, enfonsada en el naufragi dels seus dos primers objectius: la seguretat i la pau.

Ross va començar establint un comitè d'enllaç entre els serveis de seguretat israelians i els palestins, oferint-los la col·laboració de l'oficina de la CIA a Tel Aviv. Es tractava de tranquil·litzar Israel per la via d'ajudar en la investigació de l'atemptat de Jerusalem. A canvi el govern israelià ha anat aixecant les sancions col·lectives que havia decretat contra els ciutadans de l'autonomia palestina.

De moment, aquest camí ha resultat satisfactori per totes dues parts i fa just una setmana el mateix Arafat rebia a Gaza el cap del Shin Beth, el servei de seguretat interior israelià, l'almirall Ami Ayalon, per estrè-

nyer la cooperació en matèria de seguretat si, a canvi, es desblocaven els fons palestins retinguts a Jerusalem i es tornava a deixar llibertat de moviments per als palestins que treballen a Israel.

La posició d'Arafat és més que compromesa: pressionat per Israel i per la manca de resultats concrets del procés de pau, no pot actuar obertament i massivament contra els extremistes palestins responsables dels atemptats. Intenta fer-ho selectivament, sense tancar mai la porta al diàleg amb les organitzacions radicals,

com va quedar palès amb la reunió de la setmana passada amb representants dels islamistes del Hamas i la Jihad Islàmica.

Arafat intenta garantir almenys un període de pau per no frustrar la visita d'Albright i intentar treure'n beneficis polítics. Israel tampoc no vol que es torni a ajornar la primera visita de la secretària d'estat i n'espera obtenir una major comprensió per les seves reivindicacions de seguretat.

En aquest context sembla garantit que Albright podrà estrenar-se en un dels conflictes més enverinats que pesen sobre el seu despatx. De les idees que porti, de la seva gestió, en depèn bona part del futur immediat del procés de pau. Haurà d'aconseguir concessions de tots dos, però

JOAN ROURA

"Israelians i palestins s'apressen a fer gestos de bona voluntat per no frustrar el primer viatge a la regió de la secretària d'estat nord-americana tot i esperant una mediació dura, però eficaç."

les més difícils d'arrancar seran les que ha de fer el govern israelià: bàsicament aturar la política expansiva als territoris ocupats i a Jerusalem-est. Sense un mínim compromís en aquest sentit no augmentarà la cooperació palestina en seguretat i sense seguretat tampoc no hi haurà pau.

Albright arriba, doncs, *in extremis*. La precedeix la fama de negociadora enèrgica, pragmàtica, eficaç i foguejada. Com a representant nord-americana a l'ONU va reprendre el govern cubà per haver abatut unes avionetes de militants anticastristes sobre el mar. "No és una qüestió de *cojones*", va sentenciar. Ara, òbviament, la seva missió tampoc no ho és. Es tracta, ni més ni menys, de demostrar fermesa i determinació. El seu fracàs es pagaria amb més vides humanes. ■